

På vår andra resa genom Sverige besöker vi flera verksamheter. Den startade hos Attendo Bustorps gård utanför Ronneby, sedan fortsatte den till Attendo Katarina i Skarpnäck, Attendo Sörgården i Umeå, Attendo Rewith i Örebro, en träningslägenhet i Stockholm och efter det hos Attendo Broarp Alma i Eksjö. Den här gången besöker vi ett familjehem.

”Uppdraget som familjehem handlar om att fostra, vägleda, ge trygghet och kärlek”

Efter tio dagar på en madrass någonstans i Malmö möter Mansor 14 år Tommy och Örjan som från och med den dagen skulle bli hans nya hem i landet Sverige. Ett land han aldrig hade hört talas om.

Tommy Skörd och Örjan Samuelsson har lång erfarenhet av socialt arbete och psykiatri. 2015 känner bägge att de har tid, utrymme och vilja att öppna sitt hem för ensamkommande ungdomar.

– Vi ville få möjlighet att vara med och skapa ett bättre liv för pojkarna, säger Tommy. I vårt hem har det alltid funnits mycket barn, barnbarn och andra barn. Varav en del haft det rätt stökigt runt omkring sig. Vi har ett stort hus med massa utrymme.

De vänder sig till Attendo, genomgår en familjehemsutredning och blir godkända. Utifrån sina kunskaper och erfarenheter tar de främst emot ungdomar med särskilda behov.

En dag i september ringer Anna Kalin, familjehemskonsulent till Tommy och berättar om en 14 årig pojke från Afghanistan som behöver ett familjehem. En pojke som behöver mycket omsorg. Tommy och en afgansk pojke som är placerad hos dem och som pratar dari, åker och hämtar Mansor.

– Eftersom vi inte pratar dari och vi visste att Mansor inte talade något annat språk så kändes det viktigt att han kunde göra sig förstådd direkt, att kompisen kunde berätta var vi var på väg och lite annat, berättar Tommy.

– Jag hade aldrig hört talas om Sverige, säger Mansor.

– Mansor växte upp i en liten by i ett talibandominerat område, berättar Örjan.

– Människor flydde byn undan talibanernas terror. Familjen hade en liten gård där Mansor levde tillsammans med mamma, pappa och tre yngre syskon. De levde på att sälja grönsaker till grannar. Det fanns ingen skola i byn, men Mansors pappa ville att han skulle lära sig läsa och skriva. Så han fick lektioner av en mulla i byn.

– Talibanerna krävde pappa på pengar, han betalade. Men en dag kom de och hämtade honom utan att förklara varför. Jag var uppe i bergen och vaktade fåren då det hände. Mamma berättade det när jag kom hem. Jag har inte sett honom sedan dess, det är två år sedan, berättar Mansor.

– En dag när Mansor är ute på åkern kommer det några män på motorcyklar, tar tag i honom, binder händerna bakom ryggen, sätter på munkavel och åker iväg till en grannby. På kvällarna röker männen cannabis, Mansor tvingades till att uppträda och dansa för männen. Om man säger nej hotas man till döden, berättar Örjan vidare.

– Han fick mycket stryk, de vuxna gick omkring med kalashnikovs. Mansor lyckades rymma, men blev hämtad igen. Detta hände två gånger.

– En dag kom en kusin till pappa och lovade att hjälpa mig till Iran, han hade kontakt med smugglare. Vi åkte dit med olika bilar. När vi kom fram berättade pappas kusin att gränsen till Turkiet var öppen, så vi fortsatte dit. Från Turkiet åkte vi till Grekland i en nio meter lång båt, med 50 personer. För att den inte skulle sjunka fick vi kasta allt vi hade med oss i havet. Där träffade jag en familj som jag fick följa, först till Tyskland sen till Sverige.

– Det enda Mansor hade när han kom till oss var ett par gröna shorts, en grön tröja och en skinnjacka. Den jackan är det enda han har kvar från Afghanistan, berättar Tommy.

– För oss är det viktigt att pojkarna snabbt kommer in i skolan, först skrivs man in i en integrationsklass för nyanlända, men har sin basplacering i en vanlig klass där de går med en assistent som pratar pojkens språk. I den klassen är man så mycket som möjligt, säger Örjan och Tommy.

– Det måste vi säga att här i kommunen arbetar man fantastiskt bra med integrationen i skolan. Vi organiserar också svenskundervisning hemma, då vi tycker att tillgång till svenska är en grundläggande förutsättning för att kunna integreras.

– Våra egna barn och barnbarn är en väldig bra resurs i mötet med pojkarna. Som att titta på Bamse, Pippi och Emil ihop igen och igen, ler Tommy, det blir språkträning. Mansor träffade ganska snart en flicka, Tilda, de blev tillsammans

och de är mycket hemma hos Tommy och Örjan. Hennes familj har tagit Mansor till sitt hjärta. I och med det har han fått ytterligare en familj här i Sverige, där han får stöd och hjälp på sin resa in i det svenska samhället.

När Örjan och Tommy definierar sitt uppdrag som familjehem handlar det om att fostra, vägleda, ge trygghet och kärlek.

– Vi har lite olika roller, säger Örjan.

– Tommy som dessutom är hemma på heltid, fokuserar mer på stöd kring framtidsplaner, kontakten med skolan, matlagningen etc. Mycket praktiskt, medan jag hjälper Mansor att minnas, att få berätta sin historia. Och hur vi ska kunna finnas med i hans framtid.

– Vi pratar mycket om hur det är att leva i Sverige, vår kultur, hur tjejer och killar umgås. Sex och samlevnad. Det är viktigt att pojkarna vet att de kan fråga oss om allt.

Vad betyder konsulentstödet för er?

– De fungerar som ett kitt mellan socialtjänsten och oss. Hon lyfter frågeställningar vi har till en annan dimension, visar på hur andra kan se på en undran vi har. Som bollplank förstås, Anna är ingen myndighetsperson ”men ändå” – man blir friare i samtalet med henne. Hon är samordnaren. Det är en enorm kvalitetskillnad på placering med konsulentstöd jämfört med att inte ha det. Men det viktigaste är nog tillgängligheten, inga telefontider, följer upp, ringer upp. Det är oerhört värdefullt.

KONTAKT VERKSAMHETSCHEFER JOUR- OCH FAMILJ
NORR: Jeanette Åsemar, 072-534 26 93, jeanette.asemar@attendo.se
STOCKHOLMSOMRÅDET: Marie Kjellqvist, 010-211 25 03, marie.kjellqvist@attendo.se
MELLANSVERIGE: Anders Stenegård, 070-508 97 32, anders.stenegard@attendo.se
SYD: Jim Sandersson, 010-211 25 56, jim.sandersson@attendo.se

